

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Foguera de Sant Joan

La Pau.— Ja ho sé que encara hi ha flama viva, però... què tants romanços, jo'm decideixo a saltar-la.

L'home que es fa odiar

Don Joan de La Cierva i Peñafiel, ministre d'Hisenda i veritable cap del Govern, és un dels homes que tenen el trist privilegi de fer-se odiar. I l'odi que aquests homes concentren a llur voltant és independent de llurs actes. Encara que no fessin res, serien igualment odiosos. Allò que els fa odiar és el posat, el gest. Sense dir res, ofenen. Sense fer res, subleven. I és que porten dins la força del mal; i basta llur presència en un lloc per a atreure's la general animadversió.

I no es cregui pas que l'efecte sinistre que aquests homes produeixen careixi de fonament. Ben al contrari. No hi ha homes pitjors que aquells que ja són dolents abans de dir res i de fer res. Cada vegada que els posen a prova, llurs actes us demostren la veritat del concepte que mereixen. Tal és el cas d'En La Cierva, el dictador.

Els homes d'aquesta espècie no poden tocar res que no ho trenquin o esguerrin. Tenen males mans. Porten mala astrugància, i els acompanyen les estrelles de sang i de foc. Allò mateix que un altre home farà fàcilment, sense traspalsos, sense trencadissa, ells ho converteixen en una catàstrofe. Una força fatal els empeny cap a la tragèdia, i llur vida esdevé fosca i lletja.

El millor que podrien decidir aquests homes, és no intervenir gens en la vida pública i política dels pobles. No tenen dret a portar a l'Estat la mala astrugància i el tràgic poder del mal que posseeixen. Els homes que es fan odiar, que provoquen tempestats cada vegada que actuen, no haurien d'actuar mai. Són sempre nocius. Maquiavel ho va dir. «Les forteses—va escriure—poden ésser útils i poden ésser perjudicials. Però la cosa que mai no és útil i que perjudica sempre és el fer-se odiar.»

Aquests homes de dintres foscos i llòbregos, com una cova, han d'haver comès algun pecat d'aquells que emmetzinen l'ànima per a sempre mes, i en virtut del qual irradien una mena d'electricitat; que és el poder de fer-se odiar. Com al comte l'Arnau de la llegenda catalana, cada vegada que parlen els surten flames de la boca. A homes així els escau ésser freres penitents, però no pas ministres.

L'afirmació de Catalunya

Ha triomfat la «Lliga Regionalista» en les eleccions senatorials tan integralment, que tots els seus candidats i afins surten victoriosos. Han estat aquestes eleccions la reafirmació de les generals, per l'unanimitat conseguida i perquè gaire bé lliures els districtes de la coacció monetària, han pogut esborrar la seva venalitat passada. Així el districte de Berga, els compromissaris del qual votaren la candidatura regionalista. El senyor comte de Figols, ja diputat, no volgué, sens dubte, tornar a prodigar la seva bossa.

Catalunya ja no pot ésser sospitosa de apassionament efímer, o de política veleidosa. Les tres quartes parts dels seus diputats són catalanistes i ho és la totalitat de la seva representació senatorial. I això amb una espontaneïtat patriòtica, allunyada de tota coacció i dictadura. L'Espanya, ha concedit solament trenta dos senadors al govern i no resulta doncs sorprenent, que Catalunya sols dongui als nacionalistes la quarta part dels senadors obtinguts en tota la península pel ministeri? La frase d'En Cambó, «votem per Catalunya perquè així reductarem el missatge de la Corona», ja està consagrada. Catalunya ha votat per ella.

I ara? Heu's aquí que per la sola virtut de les eleccions, complint-se les paraules d'En Cambó, en el missatge se parla de l'autonomia nostra. A base del projecte d'administració local? Esperem que no, perquè ja aquell projecte és un anacronisme. Han passat dos anys, i en deu anys, fins el famós programa mínim del «Tivoli» pot reivindicar-lo l'«Unió Monàrquica», car no s'oblidi que aqueix pintoresc organisme assignava a Catalunya en el seu manifest, drets a la centralització i fins—ho recordem molt bé—una missió providencial.

El senyor Cambó podrà ara recabar l'autonomia mostrant, primer, les seves victòries, segon, la minoria nacionalista republicana, on està avui la selecció moral i intel·lectual de Catalunya. Cinc homes, l'Alomar, En Layret, En Pi i Sunyer, l'Albert i En Macià, amb alguns altres de més atenuat catalanisme l'integren. Demanaran un nacionalisme vertical, i En Cambó podrà dir: Nosaltres representem una moderació que no va ésser atesa. Dispersos, invertebrats, els

elements radicals, envien cinc diputats de reivindicacions tancades. Si res aconseguim, d'altres més intransigents triomfaran. I poc a poc, la qüestió catalana, mai resolta, se agreujarà entrebancant la normalitat espanyola. Quatre províncies donen una trentena de diputats d'oposició catalanista. ¿Som o no una voluntat popular? ¿Constituïm o no una força?

Un ministeri lliberal, intentà amb l'Alba, anorrear el sentiment catalanista. Aquest triomfà. Un ministeri conservador ratificà el propòsit, i Catalunya respon, accentuant el catalanisme dels seus diputats. El centralisme ha estat vençut en les seves dues branques governadores. Ja no resta més que el rebutj o l'acceptació, l'agravi o la llei favorable; la renúncia feta govern o l'otorgació de l'autonomia. Perquè si per les eleccions se diu que la política espanyola ha d'ésser d'esquerra, les eleccions també dicten una política autonomista. La fórmula és precisa i imperativa: llibertat per a Espanya; autonomia per a Catalunya.

PARADOX

Qui tot ho vol...

L'ambició fa perdre el seny a la «Lliga Regionalista» i s'exposa a que, volguent-ho tot, ho perdi tot.

Es possible que el seu afany inmoderat de domini, rebí una severa lliçó en les properes eleccions de diputats provincials al districte Igualada-Vilafranca.

Al districte d'Igualada els elements regionalistes són escassos. Units als republicans per un odi comú al caciquisme, s'aprofitaren de la bona fe dels nostres amics i a la lleal cooperació d'aquestos degueren el triomf d'un diputat a Corts regionalista i més tard, gracies a l'apoi republicà, portaren un regionalista a la Diputació Provincial. Obeint mansament a les suggestions de la «Lliga», volgueren desfer-se darrerament dels seus antics aliats i, pretenent el districte per ells sols, pactaren desvergonyidament amb els vells caciquistes i lograren l'acta pel Marqués de Camps. A forsa de diners guanyaren l'elecció, però com qui a ferro mata, a ferro mor, ha vingut ara un Girona que ensenyant bitllets de banc els ha fet fogir covardament.

Al districte de Vilafranca eren també poques les forces regionalistes. Vilafranca, com

Igualada, fou i és encara un districte eminentment republicà. En aquell memorable moviment rabassaire dirigit per En Rius i En Cabra sortí diputat En Lostau. Les forces republicanes elegiren més tard a l'il·lustre Zulueta i aquest, magnànim, donà beligerància als elements regionalistes fent elegir en les eleccions provincials de l'any 1907 an En Rafols i consentint una immerescuda preponderància dels elements regionalistes en la candidatura de l'any 1911. La «Lliga», que vol agavellar tots els districtes de Catalunya, ha pagat, com sol pagar ella, els favors d'En Zulueta, presentant-li un candidat en contra seu al districte de Vilafranca.

La derrota de la «Lliga» als dos districtes ha sigut formidable i és possible que tingui repercussió en les properes eleccions de diputats provincials. Els regionalistes d'Igualada s'han anulat humillant-se estupidament davant d'aquell godonisme que ells havien combatut sempre amb més verí i amb menys noblesa que els republicans. Els regionalistes de Vilafranca s'han desqualificat, girant-se descaradament contra un diputat que ha sigut constantment pel districte una verdadera providència i que s'havia portat sempre, especialment amb ells, amb la noblesa d'un veritable amic.

Però la «Lliga» vol districtes per premiar serveis i, encara que sigui per mitjà de tota mena de traïdories, posa la seva grapa a tot arreu, sense que l'aturin consideracions de cap ordre. Ja sap que pot comptar amb l'obediència cega de les colletes de fanàtics que té a tot arreu i que, especialment a Igualada, són dels que cauen de mans a terra si En Cambó ho mana.

Qui tot ho vol tot ho perd i creiem que, en les properes eleccions provincials, aquests regionalistes que tan malament han correspost a la noblesa dels republicans, s'emportaran el seu merescut.

JEPH DE JESPOS

Aquest número ha passat per la censura militar

La colla dels esguerrats

Catalunya, els partits dinàstics ja fa temps que estan materialment desfets i esmicolats. El desperetar de la consciència catalana i l'actuació dels elements republicans i catalanistes han enfonsat el retaule del caciquisme que servia als dinàstics per a aparentar una força que no tenien ni podien tenir.

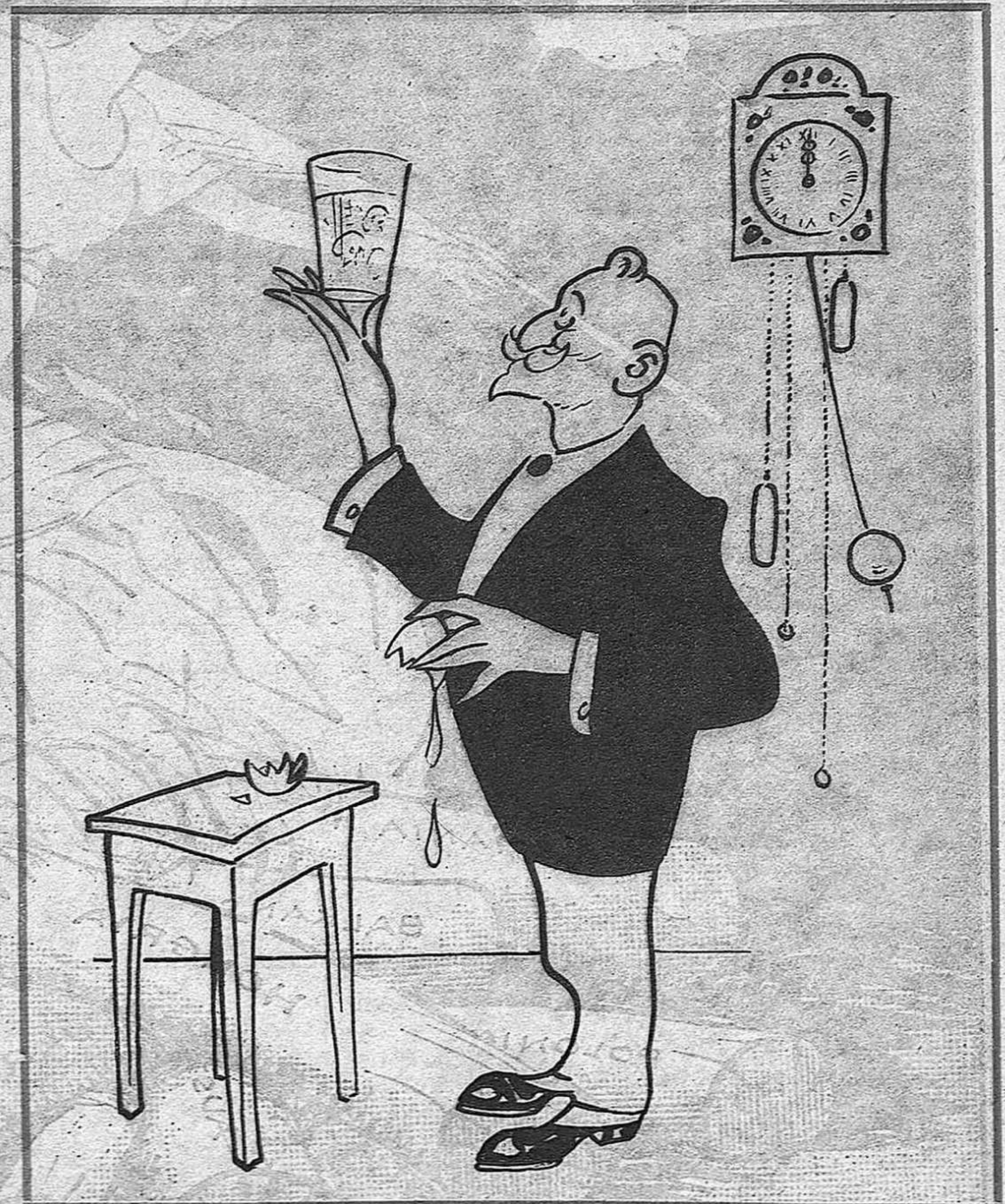
Del naufragi dels partits dinàstics a Catalunya, no n'han quedat sinó uns tristos vestigis: quatre casinets i un parell de dotzenes de senyors petrificats i intranformables.

Els partits dinàstics són, en terra catalana, uns morts sense resurrecció possible. Però aquesta veritat, que és evident per a tot aquell que té només una mica d'ull polític, ha estat desconeguda per alguns ancians i fins per alguns joves, els quals han cregut que amb unes quantes injeccions d'or i amb la bandera de la unió de tots els vestigis del naufragi, els morts ressucitarien miraculosament. I d'aquí ha vingut la formació de la Unió Monàrquica Nacional, que és la colla nova on han entrat tots els esguerrats de la política vella.

Els herois d'aquesta aventura han estat l'ancià senyor Collaso i el jove senyor Rius i Rius, segon marquès d'Olerdola. Els esguerrats no tenien capitost, no tenien una intel·ligència directora; i a això atribuïen la seva desventura. Un dia, En Collaso, mig adormit en una butaca de la peixera del Liceu, va tenir una idea. «Ja he trobat el capitost, ja he trobat el leader!», va dir-se. L'home havia pensat en el noi Rius, de qui ell era una mena de tutor i protector familiar.

Hi havia, però un inconvenient. En Rius era nacionalista republicà, i feia gala d'idees socialistes i sindicalistes. Demés, estava al despatx d'En Jaume Carner, qui exercia sobre ell una certa influència. En Collaso no es va deturar davant d'aquest inconvenient, i va començar a treballar a En Rius. «Fent de nacionalista republicà no seràs mai res

La bonaventura

—M'han sortit tots lliberals. Devia ésser un ou de Duma, i no de Cámara.

que valgui la pena—va dir-li—. En canvi, si et fas lliberal dinàstic, seràs el leader i arribaràs lluny. Això del nacionalisme republicà és una barca que ha d'anar a fons, i el millor que pots determinar és sortir-ne. Mira: per de prompte, si vénis amb nosaltres, et faré nomenar alcalde de R. O. El jove Rius, a qui ja pessigollejava l'ambició, es deixà temptar. Donà una mena de carabassa política a En Carner i se'n anà de braçet amb En Collaso.

Però, el fer de leader d'un partit era poc per a En Rius, qui té, entre altres defectes, el de no conèixer a si mateix. Ara ha volgut fer de capítol de tots els dinàstics catalans, reunits en la flamant colla dels esguerrats. I ja tenim al marquès d'Olièrdola fent de conservador, d'alabarder i d'inconsútil.

El resultat de la gestió política d'En Rius ha estat un fracàs enorme. En les eleccions de senadors la derrota dels esguerrats ha estat tan grossa, tan absoluta, que hi ha perill que la colla es desfaci.

A nosaltres, tot això no ens estranya gens. Sabem els punts que calça. En Rius en quant a talent polític. Sempre hem cregut, contra l'opinió del conseqüent o reumàtic senyor Collaso, que En Rius i Rius és una mena de Vila Mariages, amb l'única diferència que aquest té un posat seriós com un ase i En Rius sap dur la mitja riulla als llavis. Bon parell de figures per a les processons de barriada!

FULMEN

Descubrimiento del Mediterráneo

No hay ciudad que ignore tan enciclopédica y tan completamente a España, como Madrid. No hay capital que viva tan distraída y tan inatenta a las palpitaciones vitales de la nación, como la capital de España.

En cuanto el madrileño ha pasado de Vallecás o de Villaverde de Abajo, ya anda a tientas, ya se encuentra en el mundo de lo suprasensible y hace el oso y el madroño.

Las colonias se perdieron por eso, por el incorregible provincianismo de la metrópoli imperial, por la incapacidad de nuestros gobernantes cegatos para ver lejos.

Barcelona es tan desconocida en la Puerta del Sol como Mindanao. Los movimientos sociales, que en Barcelona estallan, sorprenden a veces a los pasiegos y hasta a los manchegos; a los madrileños los cogen desprevénidos siempre.

Aun hay en la meseta quien no ha podido digerir la Solidaridad. Aquel Salón de San Juan con cincuenta mil personas sigue intrigando. ¿Un salón de esa colosal cabida? Imposible.

Algo parecido ha ocurrido con el sindicalismo. En cuanto el sindicalismo logró organizar a casi toda la clase obrera de Barcelona y dió muestras de su pujante poderío, salieron de Madrid unos cuantos Marco Polos del periodismo para descubrirlo.

A los barceloneses nos asombró que en Madrid fuera desconocida una organización, que sostiene un diario tan bueno por lo menos como *La Bataille Syndicaliste*, que realizó el movimiento de 1919 y que cuenta con sindicatos tan poderosos como el del Ramo de la Madera.

Sin embargo era así, y para Madrid no ha habido sindicalistas hasta ahora. Y aun ahora no los hay o se conducen con ellos como si no existieran periódicos tan adictos a la causa obrera como *El Socialista*, *España*, etc.

Los Marco Polos del periodismo madrileño que han ido a Barcelona a descubrir la Confederación Nacional del Trabajo, han hecho todos el ridículo.

Es decir, todos no. Paco Gómez Hidalgo ha realizado en el *Heraldo* una labor meritoria y ha demostrado que es un informador excepcional, muy estudioso y de mucha nariz.

Los demás periódicos todos nos han regocijado con sus tonterías.

Así, un día, leímos con estupefacción, en un rotativo de la corte, que Carbó, el director de *La Guerra Social*, de Valencia, era el alma de la organización catalana.

Otro día, nos aturdió *El Sol* con la noticia de que los que dirigían el sindicalismo barcelonés eran los viejos anarquistas preferiristas.

Otro día, nos apabulló *La Jornada* con el secreto de que el coco del sindicalismo era «el terrible Bonacasa». Se refería a Buenacasa y lo llamaba terrible, porque la policía —de quien venían los informes— había leído unos artículos en *La Sol* sobre Merheim Pericat y otros sindicalistas franceses que había escrito Buenacasa y que habían intrigado enormemente.

Finalmente, cuando fué detenido Pestaña, la prensa madrileña dió la noticia recogida de labios del propio Romanones diciendo que por fin la policía había logrado capturar al conocido sindicalista catalán José Pestaña. Conocido sí, pero no de Romanones, ni de los periódicos de la villa coronada, que todavía creen que Pestaña se llama José y es catalán y que el *Noi del Sucre* es un zascandil y un desertor de su oficio.

ANGEL SAMBLANCAT

SONATA VI

No'm pregunteu res, per l'amor de Déu, no'm pregunteu res. Això no és calor, això és foc. Barcelona no és una ciutat, és un forn coent pa del dolent.

No me'n fumo, no. Costa molt de coure aquest pa que ara volen fer-nos païr sense lograr-ho. Com que hi han tres quartes parts d'aigua i una

de màstic per treure'n l'una d'aigua necessària per a que quedi curt de pes, hi ha que esmersar-hi molta escalfor.

Un amic meu que tirava per metge, me explicava fa pocs dies que dintre la nostra corpora pesen tant la carn i els ossos com els humors. Si aquesta calorassa dura, perdrem, com d'aigua el pa, una quarta part d'humors, i pesarem menys i tindrem grans probabilitats d'atravessar l'Atlàntic des de la Barceloneta a l'Havana.

Això sense comptar que, anant les coses com van, sortirem d'aquí corrent com un gos quan fuig i dispoçats a tot com els herois afamats de Saragoça i Girona.

De totes maneres ja és grossa, ja, aquesta que n'han fet el capità Alcock i el tinent Bronw, sortint de Terranova per a capbussar-se en uns aiguamolls d'Irlanda. I lo que m'ha fet més gràcia, és que un avió militar que anà a socorre'ls s'hi capbussà també an el aiguamoll. Sort tingueren d'uns paisans pietosos, que els trageren del perill, sinó prou hi deixen pell i glòria.

Escarment als atrevits i advertència als auxiliars.

I parlant d'una altra cosa, mireu si n'han estat d'atrevits En Maura i En Cierva, de voler atravesar aquests mar de tempestats que és l'Espanya d'una sola volada o diem de dugues, moguts per unes eleccions triomfals; i aquests no han caigut en cap aiguamoll sinó de cap a la mar. No creiem que ningú els en vagi a treure, però si és que s'hi pensava que pensin en els auxiliadors de Alcock i Bronw. Afegint que per aquí no hi ha comparets auxiliadors.

A més, les senyores de les flors ja ens han empatat a son plaer. A mi no m'enreden perquè tinc mal genit i a la que se m'acosta sense mirar si és llejta o maca, xamosa o revellida encara no m'allarga l'agulla i el trocet de llustrina, li responc:

- Fu!
- Para los tuberculosos pobres.
- Fuuu!
- Déjesela prender.
- Fuuu! Bony!
- ¡Qué ordinario!

Ordinari, ordinari... que pesades! Vosaltres i les postulantes de la Creu Roja i totes les postulantes.

Qui vol donar dóna de bon cor sense necessitar senyoretetes atracadores. Qui no vol donar no dóna. I una caritat feta per força i acompanyada de malediccions internes o externes perjudica al qui la fa i sobre tot a les intermediàries. Als pobres que tindrien de fruit-ne... no! Prou perjudicats estan amb la malura i les protectores.

Mentre la pau no acaba de firmar-se, tot el món s'impacienta davant tant de retart. On anem? Vagues arreu, a França a Anglaterra a Itàlia. I aquests guanyaren. An els que perderen revolucions i guerres.

Sols nosaltres tranquils sota aquest sol que ens aplatna, escaldats per aquesta calor que ens anorrea.

- Vegereu la processó? Molt bé.
- Doneu-me beure, nois.

MORITZ LXIII

DE LA MARCA «SIFAONOFÀ»

Una tempestat dins d'una xicra

Pèllicula parlamentària, en tres tartarinades i un «pastel»

Són els capdills de l'esquerra. Sorruets, com pot suposar-se, acaben de congregar-se per dictar un cartell de guerra. El joc no és de moltes taules ni de llargues discussions; tots són lleons, i els lleons són «gent» de poques paraules. «Moguts per l'austeritat» de que sempre hem donat proves, «declarem a les Corts noves» implacable hostilitat.

Un negríssim vel de por cau, ràpid, des de l'altura i l'auditori murmura: —Que va a passà aquí, Senyor?

El pacifista actiu

—Amic de les tradicions, primer faltaré a la dona que a les santes processons.

II

Pròxima ja la batalla, tenen junta general. —Què drem demà? Punyal?... Espasí?... Cota de malla?... —No deu preguntar-se això! Del nou rifle al mandró antic, per combatre a l'enemic tot ens ha de semblar bo. —Sí... Guerra a l'host deslleal que fer-nos dejunà intenta! —Guerra al Govern que aturmenta al sufragi universal! —De manera que insistim en l'hostilitat jurada? —Dura, ferma, despiadada!... (Visques, aplausos, xim xim!)

III

Ja hi som. Serios i tivats, entren en l'august saló, però, quina mutació en l'ànim dels conjurats! —A veure qui romp el foc? —A vos, condé, us toca. —A mi? Jo'm reservo; ja ho vaig dir. —Que no! —Que sí!... Ai jo't retoc!... —Mireu que'l país ens mira, i si entén que vacilem... —I doncs per què ens enredem en conspiracions de fira!... —Lo que va de ayer a hoy! —Podeu cantar! No'n faig cas. —Comediant!

—Beneits!

—Veuràs tira la cortina, noi!...

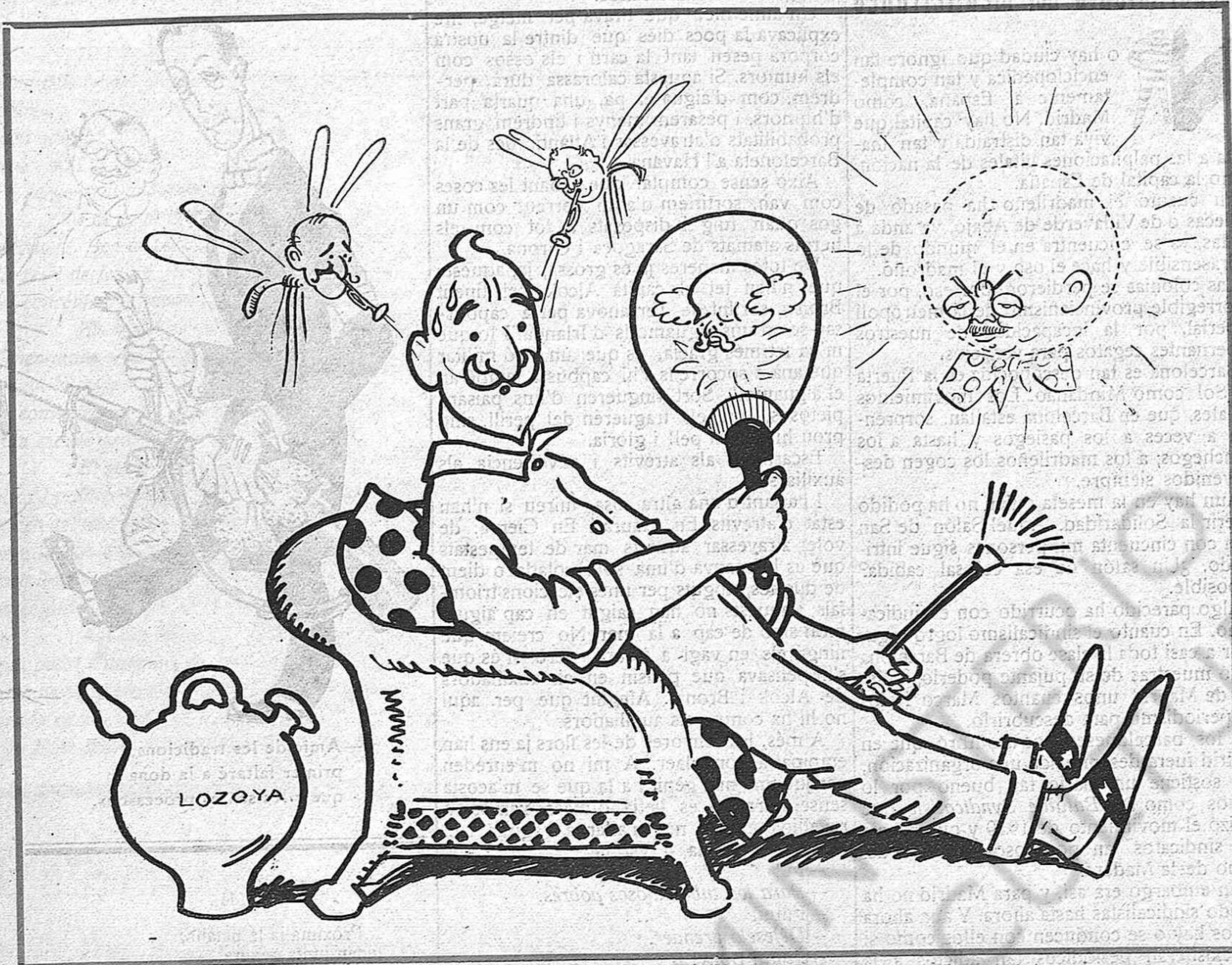
IV

El teló amb obstinació no's vol aixecà, a la trassa, i el públic es diu: Què passa al darrera del teló? Transcorreix un quart, dos, tres... la cosa es va fent molesta; la gent, cremada, protesta, però a l'escenari, res. Cansada al fi d'esperar lo que poiser ja endevina, la multitud determina anar-se'n cap a sopar. I mentres, malhumorada, la sala a buidar comença, olorant el «pastel», pensa: —Renoi, quina engallinada!...

C. GUMA

Aquest número ha sigut censurat

Entrant a l'estació

— El sol pica, els mosquits piquen... Mal estiu tindrem, cavallers.

Amos i obrers de la parròquia

— Au, veniu a la processó, que així's veurà que correm amb bona harmonia.
— Tu no me l'encendràs el tio tio fresco...
Tu no me l'encendràs el tio del detrás.

Sants de la setmana

Sant Marc i Sant Marcellà, màrtirs

Eren dos bessons, fills de gent no cristiana que s'estimaven més creure en Apol·lo que en nostre Jesús, i en Venus que en Maria, però tingueren la pensada de confiar l'educació dels dits bessons a un mestre cristià i d'aquí vingueren les malvetats dels pares i els gloriosos màrtirs dels fills.

Quan aquell brètol de Diocleciana dictà els famosos edictes manant perseguir els cristians, com si fossin rates o sindicalistes, la guàrdia civil d'aquell temps, assabentada de la mena de pintes que eren, els agafà i portà davant el jutge, el qual, com és natural, manà tancar-los en el quarto fosc.

Vist el cinisme amb què confessaven llur fe cristiana el jutge els féu assotar, però ells tossuts.

El jutge s'empipà i digué:

— Degol·leu-los!

Aleshores la família dels sants màrtirs mogué gran aldarull i, com que era gent d'influència, aconseguí que els hi donessin trenta dies de temps per a girar-los com una mitja.

I quin cas! Sofriren els combats espirituals més terribles, precs dels pares recordant-los el que havia costat pujar-los; carícies de llurs mullers promentent-los-hi tots els plers que elles poguessin donar-los, la presència dels fills petits fent el ploricó..., res pogué trencar l'amor al Crist d'aquells homes que, sostinguts pel capità Sebastià (sant també en son dia), no sols no es convertiren (o desconvetiren) ells, sinó que aconseguiren que el jutge es féu també cristià.

Posaren un altre jutge, un tal Fabian i aquest, qui no estava per romanços i havia d'ésser de la Defensa Social d'aquells temps, els féu lligar a un arbre i traspasar-los els peus amb grans claus.

Els, tossuts; cristians sempre.

— Sí, eh? Mateu-los a llançades— digué el jutge.

I així moriren sense tenir temps de fer miracles.

REPICS

Tots els diputats electes comencen a concentrar-se al objecte de anar-se'n a fi de mes cap a Madrid.

Asseguren molts d'ells—fent càbales, naturalment,—que el govern d'En Maura no durarà més enllà de la revisió d'actes.

Chi lo sé?

Veritat és que serà aquesta una bugada interessant, perquè hi ha una roba tan bruta, tan bruta, que no fora estrany que les bugaderes s'alcessin en formidable protesta i tinguessin de intervenir-hi els municipals.

I al dir municipals, el «buen entendedor» ja em deu comprendre.

A l'ésser preguntat, l'altre dia, En Maura pels periodistes, referent a la situació interior, va contestar:

—Lo que pasa en España está todo a la vista.

A la vista?

Doncs miri, nosaltres, els catalans, devem tenir pa al ull, perquè a tot arreu veiem pa... menos a casa nostra.

Viva España!

Tres nois greument ferits per un brau, resultaren en una «capea», a Getafe, poblet a la vora de Madrid.

Es lo que diran els seus pares i els seus mestres i les seves... autoritats:

—Qué caray, esto es la vida. ¡Más cornás da el jambre!

A la República Argentina ha fingut lloc una formidable vaga de comedians.

Tau de bò tingués imitadors a Espanya.

Potser així veuríem als llustres comedians de la nostra política monàrquica retirar-se uns quants dies a la vida privada.

Estem tan cansats de xiular-los!

En el trajecte de Sevilla a Madrid, don Alacandro fou objecte d'un atentat frustrat.

Mentre viatjava en el vagó-restaurant li engagaren dos o tres trets de revòlver, que afortunadament no el tocaren d'enlloc.

I és que En Lerroxx hi té molta sort en això de les patacades.

No sembla sinó que hagi nascut el dia de Sant Pasqual Bailón. Com l'altre.

A prop de vintifínc mil·lions de pessetes s'han gastat en eleccions els monàrquics d'Espanya.

Així ho dedueixen els banquers, de les quantitats retirades dels bancs aqueixos dies.

Però no tingueu por, que amb el fracàs que han tingut, a les pròximes campanyes electorals ja s'hi miraran més a llençar-los.

Els senyors compromissaris, lligaires en sa major part, reunits en el Saló de Sant Jordi de la Diputació, mostraren l'entusiasme pel triomf en un esclat de visques.

—Visca Catalunya!—deien aquí.

—Visca la República!—responien més enllà.

I el bon barceloní pensava:

—Tot això vindrà... a pesar dels compromissaris de la «Lliga».

En Barriobero, a la reunió de l'Ajuntament de Madrid, va denunciar un senyor que estava acaparant vint mil·lions d'ous.

Ja són ous!...

I grossos!

En Jaumet, el pretendent, ha demanat al papa Benedicte llicència per a casar-se amb una cosina seva que es diu Màxima, té vint anys i és molt maca.

¡Que me la traigan!

El diari *La Lucha* ha sospès la seva publicació fins i tant que persisteixi la censura.

Ben fet, que carai!

El cas és fer la llesca als senyors censors.

I qui vulgui llegir que s'ho escrigui ell mateix.

El Nunci de S. S. va sopar a casa d'En Alfons Sala.

Quina importància que's degué donar l'home. El Nunci a casa!...

Oh, i la pràctica que degué fer del idioma harmonioso.

censura

Un aviador francès que respòn al nom de Cazale ha batut el record d'altura, enlairant-se a aprop de deu mil metres.

Vetaquí en què pensarà el pobre don Antoni el dia de l'obertura de «La Bombilla Política». En un aeroplà que'l transporti a les regions etèries.

Ha sigut declarada la vaga general al Perú. Al Perú?

Allí rai, que tenen una Lima per a suavitzar aspreses.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8